

LICHTSPOOR

60ste jaargang 2023 nummer 1

Wat goed is

Teruglezend in overdenkingen van 70 jaar geleden kwam ik een opmerking tegen die vandaag nog steeds actueel is: 'We leven in een tijd waarin het steeds moeilijker is te weten wat goed is.'

De schrijver merkte dat op naar aanleiding van een woord van de profeet Micha, nog weer véél langer geleden, ongeveer 700 jaar vóór de geboorte van Christus. Micha had geconstateerd dat het in Israël al moeilijk was om te weten wat goed is. Zo op het eerste gezicht ging het leven zijn vertrouwde gang, ook in religieus opzicht. Er werden veel offers aan God gebracht, vaak overgoten met kostbare oliesoorten. Je zou zeggen dat iedereen het leven ernstig nam. Prima, toch?

Heidens

Maar de profeet doorzag de praktijken. Israël leefde als veel heidense volken, die met hun offers hun goden tevreden proberen te stellen; zoals in veel godsdiensten gebruikelijk is. Ondanks – of dankzij – het brengen van veel offers kun je dan tegelijkertijd precies blijven doen wat je zelf goed en aangenaam vindt... Goed in eigen oog, goed in eigen gedachten.

Micha kent Gods wil en Gods hart. Hij bedenkt voortdurend of zijn hart en het hart van zijn volk wel één zijn met God. Trillend van ernst laat hij de vraag van God klinken: 'Wat denken jullie eigenlijk bij de vraag wat Ik er allemaal van vind? Waarom dienen jullie Mij niet als de Enige, als jullie Wetgever?'

Het volk mag blijkbaar zeggen dat God iets verkeerd heeft gedaan. Alsof er een redelijk antwoord te vinden is op de vraag waarom je andere godsdiensten erop na kunt houden die beter aansluiten op je eigen gevoelens en gedachten. Alsof God en zijn Woord niet voldoende zijn.

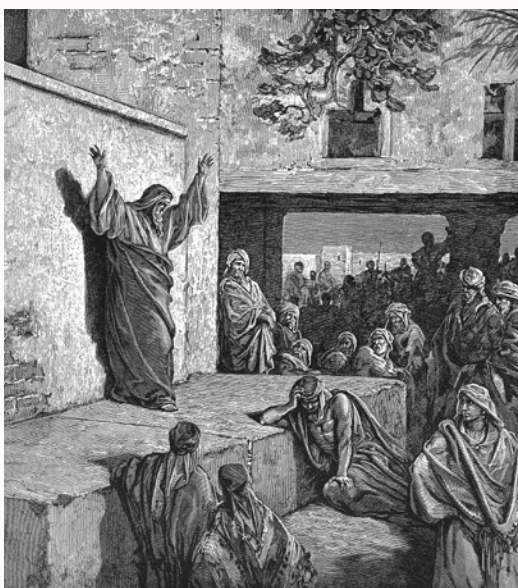
Bekendgemaakt

Micha zegt er iets beslissends bij: God vraagt niet om dure offers, of andere vormen van uiterlijk godsdienstig vertoon. Hij vraagt naar ons hart: 'Hij heeft u, mens,

bekendgemaakt wat goed is en wat de HEERE van u vraagt: niet anders dan recht te doen, weldadigheid lief hebben en ootmoedig te wandelen met uw God!

Over 'wat goed is' gesproken! Niemand heeft dat beter in praktijk gebracht dan Jezus. Zijn leven is door kruislijnen getekend. Het evangelie is er vol van. De heilige Geest legt via het gehoorde Woord in ons hart wat goed is. Dat is anders als ons eigen voelen en denken.

Nog altijd is het oude woord uit Micha 6:8 actueel. Christus maakt het verschil. In Hem heeft God bij uitstek bekend gemaakt wat goed is. Goed voor God!

**Een ontmoeting met
Henk Heemskerk (84),
gepensioneerd
vrachtwagenchauffeur
uit Zegveld**

‘Ik ben gewoon een dankbare ouwe vent’

‘Van de tien gesprekken die ik voer, gaan er zeker acht over het geloof. Niet dat ik daarop aanstuur, het gebeurt gewoon’, zegt de 84-jarige Henk Heemskerk uit Zegveld. De gepensioneerde vrachtwagenchauffeur houdt van mensen en heeft het hart op de tong. Die eigenschappen komen goed van pas, als je de helft van het jaar op een boot kriskras door Nederland vaart. Een ontmoeting met een kleurrijke vrijbouter.

Op 12-jarige leeftijd begon zijn loopbaan, in de schaduw van zijn vader, de kolenboer van het dorp. Volgens de officiële papieren over de dorpsnijverheid runde hij een ‘brandstoffenhandel’, maar in de verhalen van Henk ging het om kolen en ‘peterolie’. Henk: ‘Mijn vader had mensen uit alle sociale klassen in zijn klantenkring. Ik heb nooit onderscheid gemaakt,

maar hij kon wel onder de indruk zijn van rijke lui. De dokter en de dominee, bijvoorbeeld. Dan stond hij met zijn pet in de hand te draaien... “Pa, da moe-je nie meer doen”, zei ik dan later. “Zoveel verschil is er echt niet. Zonder kleren zijn we allemaal gelijk.”

Ik moest eens bij zo’n rijke boer 200 liter olie leveren; de grote vaten waren net uit de handel, dus bracht ik alvast twee jerrycans met 40 liter, zodat de man er in elk geval in het weekend warmpjes bij kon zitten. Hij gaf me zomaar een grote mond. Onredelijk, vond ik, dus ik reageerde meteen en zei wat ik ervan dacht. “Die klant zijn we kwijt, want ik heb ruzie gemaakt”, zei ik tegen mijn vader, toen ik thuiskwam. Drie weken later liep mijn vader die boer tegen het lijf. “Die zoon van je, die komt er wel”, had hij gezegd. “Die kan zijn mondje wel roeren!”.’

Doods gebied

Toen Henk de leeftijd had dat hij de zaak zou kunnen overnemen, vroeg hij met zijn vader eerst een onderhoud aan bij Burgemeester en Wethouders om te informeren wanneer er aardgasleidingen zouden worden aangelegd, want dan zou het snel gedaan zijn met de handel. "Heemskerk, maak je geen zorgen; het is hier zo'n doods gebied, dat duurt nog jaren." Van mijn karige loontje kon ik de overname niet betalen, dus wij naar de Boerenleenbank. Het bedrijf was eigenlijk te groot voor één man, maar te klein voor twee. Ik verstouwde makkelijk 10.000 kg in een week. 's Ochtends tussen 5 en 8 uur kolenzakken vullen, de wagen laden. Daarna begon de tocht langs de klanten...

Wat denk je? Al na 3 jaar werd de aardgaspijp aangelegd! Was ik 80% van mijn klanten kwijt. Toen heb ik de vunzigheid van de politiek leren kennen. "Ja, Heemskerk, dat was je bedrijfsrisico", zeiden dezelfde personen, die ook vooraan in de kerk zaten. Het heeft me een knauw gegeven.'

Bodedienst

Henk maakte van de nood een deugd en begon een bodedienst, van Zegveld naar Woerden, vice versa. Tweemaal in de week, voor kruidenierswaren, bakkersmeel en nog zo wat. Al gauw breidde de dienstverlening zich uit en moest hij omzien naar een andere vrachtauto. Henk: 'Ik kon moeilijk wéér naar de Boerenleenbank... Mijn boekhouder heeft toen een bedrag voorgesloten; in goed vertrouwen, een mondelinge afspraak.' Het voorschot kon vrij snel worden afbetaald. Hij bladert door een fotoalbum. 'De zaken gingen goed; hier vervoer ik melkbussen, hooibalen; jarenlang had ik een groothandel in frisdrank als vaste klant.' Nog eens schafte hij een grotere DAF aan. 'Ook die handelaar hielp me "op de huppel". Toen we de wagen bij de garage bekeken, zei mijn vrouw:

"Henk, kunnen we dat wel betalen?"

"Mevrouw", vroeg de verkoper haar, "heb ik het al over geld gehad? We hebben het toch over de auto?" Daarop zei hij tegen mij: "Betaal 'm maar tegen de tijd dat je het geld hebt." Bladert verder in zijn boek: "Met die auto reed ik ook vrachten op België en Frankrijk, zie je? Een vrachtwagen beladen met luxe schepen. Dan at ik bij een tankstation en sliep ik 's nachts in de auto. 'Mijn vrouw regelde via de

telefoon een vracht retour. Ik heb heel veel aan haar te danken.'

Regeltjes

Het had weinig gescheeld of ze was nooit zijn vrouw geworden. Ze kwam uit een degelijk reformatorisch gezin en dat gaf geregeld spanningen met de (schoon)ouders. 'De strenge regeltjes uit onze opvoeding legde altijd een druk op ons, ook toen we al getrouwd waren. Waar gaat het nu om? Wat is het goede? Het heeft daardoor lang geduurd voordat we de vreugde van het geloof ontdekten.'

Wonderlijk genoeg gebeurde dat nog het meest in de periode dat zij ernstig ziek werd. Tumor in haar hoofd. 'Op een ochtend bij het wakker worden vertelde ze me: "Ik heb vannacht gevochten en ik verloor het. Maar toen zag ik opeens bij het slaapkamerraam een groot licht en ik hoorde een stem die zei: "Zo is het genoeg". Dat was de Here Jezus geweest. Na die ochtend kon ze alles loslaten. Ze is in het volste vertrouwen op Jezus en zijn beloften heengegaan. Ik herinner me de uitvaartdienst; het was somber weer. Maar tijdens de dienst brak opeens een lichtstraal door het zijraam van de kerk, precies op de kist, die voor de kansel stond. Ik ben ervan overtuigd dat ze in de hemel is. Waar kan ze beter zijn? Als ik haar altijd hier had willen houden, ben ik een egoïst. Toch?'

'Het heeft heel lang geduurd voordat we de vreugde van het geloof ontdekten.'

Kotter

Al jaren geleden had Henk een kleine zeilboot gekocht. Een spiegeltotter, voor de kenners, 11 meter lang, een kleine 4 meter breed. Om in de weekends zijn 'hoofd leeg te maken' maakten ze er tochten mee. "s Zondags na kerktijd, effe de plas op.' Ze maakten er talloze vaartochten mee, meestal in Nederland, soms ook verder. Legendarisch is de vakantie dwars door België en Frankrijk, naar de Middellandse Zee, waarbij ze maanden van huis waren. 'Toen mijn vrouw was overleden, kon het alleen-zijn me soms aanvlieën. Ik zocht afleiding in de natuur, met de boot, op het water. Dat geeft me een heerlijk

gevoel van vrijheid. Elk jaar ben ik vanaf mei tot en met september onafgebroken van huis. Nee, ik maak geen plannen, ik zorg voor voldoende proviand, beddengoed, kleding, enzovoorts en dan vertrek ik, ik zie wel waarheen. Eerst hier het dorp uit, een stuk van het Aarkanaal, dan richting Gouda, Haastrecht en zo verder. Bij Montfoort ben ik al een week onderweg, maar hemelsbreed nog altijd op fietsafstand van mijn huis. Dan kan ik nog even iets ophalen want ik vergeet altijd wel iets; mijn portemonnee of de oplader van de telefoon. Eenmaal voorbij Montfoort ben ik voor maanden van huis, met een gangetje van 10 km per uur. Het is nooit saai; ik geniet van de vrijheid, het buitenleven, in de schepping. Ik ben gewoon een dankbare ouwe vent. Laatst, bij de IJsselbrug, op het Ketelmeer, dacht ik: wat zwemt dáár? Een bruin koppie in het water. Bleek het een ree, die overzwom.'

Schetsjes

Onderweg ontmoet Henk allerlei mensen. Doordat hij alleen reist, raakt hij al snel aan de praat, met wildvreemden. 'Zodra ik begin te vertellen over mijn leven, over het overlijden van mijn vrouw en hoe ik dat heb verwerkt, dan kan het niet anders of ik vertel iets over de steun die ik heb aan het geloof. Ongeacht of mijn gesprekspartner gelooft of niet. Want ja, wie niet gelooft, heeft óók een geloof. Namelijk het geloof dat alles van God en Bijbel maar een verzinsel is. Soms maak ik kleine schetsjes aan de hand waarvan ik het evangelie uitleg, zoals dit kompas, met geloof, hoop en liefde.

In Friesland lag ik eens een tijdje in een haventje, naast twee gezinnen. De tienerkinderen uit beide gezinnen, waren vriendinnen. In de puberteit, dus ze schopten graag tegen het ouderlijk gezag. Ze kwamen ook bij mij op de boot buurten.

"Zijn jullie al aan het sparen?" vroeg ik.

"Hoezo?"

"Nou, dan kun je op kamers gaan wonen. Maar zolang je je benen bij je ouders onder tafel steekt, hebben zij het voor het zeggen."

Dat pikten ze van me. Kijk, ik kreeg nog een kaart van hen, met achterop: Dank voor de levenslessen.

Ik heb geen psychologie gestudeerd, ik ben maar een gewone vrachtwagenchauffeur. Maar in al die jaren heb ik veel levenswijsheid opgebouwd. En die inzichten deel ik, waar ik maar kom. Open en eerlijk. Recht voor z'n raap.'

Zou het laadje **weer open kunnen?**

‘Maar als het toch anders gaat dan u hoopt?’

Ze kijkt me vragend aan.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Als u niet herstelt en uw einde nadert, weten uw kinderen dan wat uw laatste wensen zijn?’

‘O ja hoor, dat zal wel goed komen. Bovendien hoop ik dat ik wel weer beter word.’

De stervensfase kwam echter al snel. Haar kinderen vroegen mij om de afscheidsdienst te leiden. Ze wisten echt niet hoe hun moeder het inhoudelijk gewild zou hebben en stonden voor allerlei praktische vragen.

Ik herinner me goed hoe het ging bij een ander echtpaar. Het lukte hen wel om te praten over de laatste fase van hun leven en het sterven. Ze regelden tijdig

allerlei praktische- en financiële zaken. ‘Gemakkelijk was het niet’, vertelde één van hen me later. ‘Zulke dingen stop je het liefst in een laadje om het niet meer open te doen.’

Maar toen één van hen werd getroffen door een beroerte en praten niet meer lukte, was er naast verdriet ook dankbaarheid, ook bij de kinderen, omdat ze moeilijke vragen niet uit de weg gegaan waren.

Mensen gaan heel verschillend om met de voorbereiding op het levenseinde, of ze nu gelovig zijn of niet. Daarbij gaat het niet alleen over het regelen van zaken zoals een testament of een laatste-wilsverklaring. Het betreft ook de wensen aangaande het afscheid, de uitvaart. Een eerlijk gesprek over het geleefde leven en geloof en hoop voor de toekomst. Woorden van levenswijsheid, om mee te geven aan de nabestaanden.

Waarom zijn we zo gauw geneigd deze onderwerpen het liefst weg te stoppen in een laadje 'om het niet meer open te doen'? Is het de confrontatie met het onbekende? Is het angst voor het levenseinde? Twijfel? Licht het moeilijk kunnen praten aan onszelf of aan anderen? Zijn het terechte aarzelingen?

Laten we eerlijk onder ogen zien wat er in ons omgaat, als we nadenken over het levenseinde. Als het niet lukt om de gedachten hierover met onze naaste te delen, zijn er dan mogelijkheden om eens met een ander in gesprek te gaan? Een vriend of vriendin, iemand vanuit de kerkelijke gemeente, een pastor of iemand die deskundig is op dit terrein? En durven we deze dingen ook in het gebed voor de HERE God uit te spreken?

Het bepaalt me bij Psalm 121. Het is de HERE God die belooft dat Hij het begin en einde van ons leven in

zijn handen houdt. De pelgrims die dit lied zingen zijn onderweg. Zij heffen hun ogen op tot Hem, hun Hulp en hun Bewaarder.

Wij, onderweg in het leven, worden uitgenodigd dit ook te doen. Niet alleen, maar samen met medepelgrims.

Vindt u het een somber onderwerp, zo aan het begin van het nieuwe jaar? Telkens merk ik hoeveel vrede en rust er kan groeien wanneer het wel lukt om het gesprek over deze onderwerpen aan te gaan. Laat het een aanmoediging om het mogelijk vastgelopen laadje toch weer eens te openen....

Weerzien na jaren...

'Tot ooit...' Dat hadden ze tegen elkaar gezegd, meer dan 45 jaar geleden bij het afscheidsfeest van hun middelbare school. Hartsvriendinnen waren ze zeker niet, Nelleke en Moniek, maar ze fietsten vaak samen op. Tien jaar geleden had Nelleke gehoord dat Moniek naar Amerika vertrokken was, met haar man mee, die aan de een of andere universiteit werkte.

Zo gaat dat in het leven, je verliest elkaar uit het oog. Maar nu Nelleke het taxibusje in stapt, moeizaam vanwege de artrose, krijgt ze een helpende hand toegestoken door een dame die er al zit. Ze pakt die hand aan en kijkt in de ogen van Moniek.

'Hé.... Nou zeg! Ben jij het, Moniek?'

Ja, ze herkent haar glimlach meteen. Maar wat is er met haar ogen gebeurd? Waar is haar frisheid, haar jeugd? Haar dure mantel kan niet verhullen dat ze behoorlijk is uitgedijd.

De taxibus trekt op, ze zijn op weg naar de bestralingssliniek van het Anthonie van Leeuwenhoek Ziekenhuis. Voor Nelleke is het de laatste van de afgesproken reeks bestralingen. Voor Moniek de eerste keer. 'Meid toch! Jij ook?'

Borstkanker is overal, je kunt je er niet tegen wapenen. Het is er ineens en dan vergaat je wereld. Zegt Moniek dat? En gaat Nelleke dan zeggen dat de bestralingen haar zijn meegevallen, dat het allemaal lieve vriendelijke mensen zijn: ze weten na twee dagen je voornaam al! Ja, natuurlijk gaat Nelleke dat zeggen, ze stelt mensen graag gerust.

Op de vroege morgen heeft de wachtkamer nog een hoekje met een beetje privacy, maar het loopt al snel vol. De lange wachttijd staat niet in verhouding met de tijd die met de bestraling gemoeid is. Die is maar kort, tenzij je niet stilliggen kunt of je adem niet kunt inhouden door de stress. Nelleke weet dat allemaal al, Moniek moet het nog uitgelegd krijgen.

Terwijl ze wachten, praten ze bij. Moniek vertelt

over haar twee dochters, ze zijn allebei getrouwd en hebben een gezin, maar wonen ver weg. De een in Californië, de ander in Florida.

'En je man?'

'We zijn gescheiden.'

Na vijfendertig jaar had hij een ander, dat was een rottijs. Daarna kon ik daar niet meer wonen, je zou zeggen: Amerika is groot genoeg, maar het ging niet meer. Vlak voor de coronatijd ben ik teruggekomen naar Nederland. En hoe ben jij gevaren?'

'Met Henri getrouwd, hè, mijn vriendje van het eerste uur. Dertien jaar geleden is hij verongelukt. Iemand

met drank op reed hem morsdood.'

Nelleke zwijgt even. Het blijft een onblusbaar verdriet, maar afschuw en verontwaardiging vinden in de ogen van een medemens is toch een soort troost.

Alsof er weer even bevestigd wordt dat er verschil is tussen slachtoffers en daders.

'Wat verschrikkelijk! Hebben jullie kinderen?'

'Twee miskramen en een doodgeboren jongetje.'

Daar kan Nelleke intussen wel gewoon over praten.

'Daarna hebben we ons erbij neergelegd. We zijn heus wel gelukkig geweest. We hadden elkaar en tussen ons was het goed.'

Nelleke heeft wel papieren zakdoekjes voor Moniek:

'Verder moeten in je eentje en dan ook nog borstkanker!'

'Eerlijk gezegd heb ik vaak gedacht: goed dat Henri dit niet mee hoeft te maken.'

Moniek zucht en schuift ongemakkelijk heen en weer.

'We zaten allebei op die strenge school. Ben jij nog gelovig? Ik bedoel, zo, dat je er wat aan hebt?'

'Gelukkig wel, jij ook?' Een glimlach doet Nellekes gezicht oplichten.

Moniek haalt haar schouders op: 'Dat lukt niet meer. Ik ben zo boos geweest, door alles wat mij overkwam. Dat God dat toeliet, terwijl ik almaar aan het bidden

was. Geen gehoor dus.'

'Daar kan ik over meepraten... Zo ging dat bij mijn miskramen ook. Ik riep de hele dag: Als dit kindje mag leven... Als dit mensje groeien mag... Maar later dacht ik: heb ik nou steeds mijn voorwaarden aan God voorgelegd?'

'Wat bedoel je?' Verbijsterde blik bij Moniek.

'Dat mijn bidden zoiets was als 'voor wat, hoort wat', begrijp je? Bidden is geen deeltje sluiten of zeggen:

'Ik kan wel geloven áls U doet wat ik vraag.' Dat woord áls ging me zo tegenstaan. Wat nou áls... van een mens tegen God, meis! Vanaf dat moment begin ik elk gebed met 'Toch'. En dan bedoel ik: 'Ondanks alles'. Dat is radeloosheid en vertrouwen tegelijk.'

'Vraag jij dan niet waarom er zoveel ellende is?'

'Dat is de schuld naar God schuiven. Wat er misgaat in de wereld hebben we, volgens mij, met zijn allen zelf in gang gezet. God heeft een reddingsplan, daar vertrouw ik op en verlang ik naar, maar ik kan me daar beter niet mee bemoeien. Verlanglijstjes werken niet.'

Goed dat er zakdoekjes zijn. In de stilte tussen hen stroomt de wachtkamer voller en voller, alsof de hele wereld ziek is.

Er komt een verpleegkundige naar Moniek: 'Het is uw eerste keer, hé? Dan mag u meelopen voor het informatiegesprek.'

Onhandig staat Moniek op: 'Zie ik je nog? We zijn nog lang niet uitgepraat!'

Ook Nelleke wordt geroepen, zij mag naar de behandelkamer.

'Ik wacht op je, Moniek.'

'Maar jij bent vast eerder klaar!'

'Ja, en eerder begonnen ook. Ik wacht, zeker weten. Toch!'

Nerveus laat Moniek haar tas vallen. Er rolt van alles uit, haar lippenstift moet van onder de verwarming worden opgedoken. 'Sorry, ik tril helemaal, als ik nu maar stil kan liggen,' verontschuldigt Moniek zich bij voorbaat.

Nelleke slaat haar arm om Moniek heen en fluistert: 'Áls' helpt je niet van je angst af. Zeg maar: 'Toch' of: 'Ondanks alles'. Dan ben je minder alleen.'

Joke Verweerd

Het verschil

Een reisgids kwam op weg een bijbel tegen.

Ze zaten samen in een weekendtas;

De reisgids was een tikkeltje beduimd,

De bijbel, alsof hij pas gebonden was.

'Zeg', sprak de reisgids aarzelend tot de bijbel en in zijn stem klonk haast een zacht verwijt:

'Jij blijft zo nieuw, ondanks al je reizen, terwijl ik bijna zienderogen slijt.'

'Ze moeten mij natuurlijk meer gebruiken.

Op mijn gegevens kun je altijd aan.

Iemand zegt waar hij heen wil reizen

en ik geef precies de reisgegevens aan.'

Toen sprak de bijbel en hij zuchtte even:

'Ik ben de mensen niet zo heel erg naar de zin.

Ik wijs ze graag de weg, maar wat ze lastig vinden:

bij mij staan er geen aankomsttijden in.'

(Schrijver onbekend)

Illusie of realiteit?

Illusies.

Wie had ze niet, ooit?

Wie heeft ze niet, nog steeds?

In je jeugd ben je er mee begonnen: illusies scheppen. En toen je volwassen werd, probeerde je ze waar te maken. Wie ouder wordt, merkt dat hij ze aan het verliezen is. Er is veel niet gelukt. Veel dromen bleken achteraf bedrog. Het woord illusie betekent: misleiding, verblinding, begoocheling. Je kunt er bittere ervaringen mee opdoen in je leven. Denk maar aan het bekende refrein uit een liedje van de in de jaren '80 bekende popgroep *'Het goede doel'*:

Eén keer trek je de conclusie, vriendschap is een illusie.

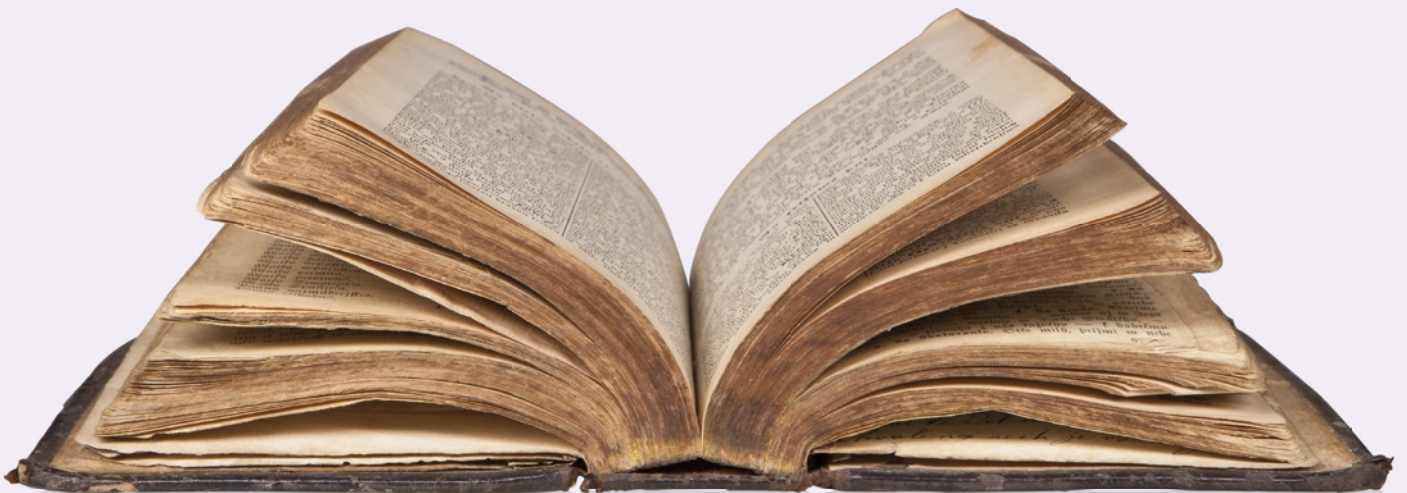
Misschien ken je de aanvechting: berust mijn geloof niet op een illusie in plaats van op een realiteit? Je zit in de kerk, hoort een stellige preek van een bevlogen voorganger, de zekerheid waait vanaf de kansel naar je toe. Maar een stem in je vraagt kritisch: hoe weet je dat allemaal zo zeker? Waar baseer je die overtuiging op? Is het geen wensdenken? Je wil zo graag dat het allemaal waar is. Maar hoe zeker zijn we?

We zijn niet de eersten die deze aanvechting hebben.

De Franse natuurkundige Blaise Pascal sneed deze vraag ook al aan. In zijn beroemde *Pensées* zegt hij: wedden op het bestaan van God is zo gek nog niet. Want je ontvangt hemels loon, zo Hij bestaat. En mocht Hij niet bestaan, dan gebeurt er verder niks.

Wij gronden ons geloof op wat geschreven staat. Wij belijden dat de Bijbel het betrouwbare Woord van God Zelf is. Toen mijn schoonvader moest sterven door een ernstige kwaal, greep hij steeds zijn bijbeltje en zei: Hier staat het: ik heb je lief. Anders zou ik het niet kunnen geloven. Dat was voor mij toen echt een eyeopener: zo werkt het geloof dus.

Ik denk hier aan de kerkvader Tertullianus met zijn bekende oneliner: *ik geloof omdat het absurd is*. Hij bedoelt: dit verzin je niet. En C.S. Lewis vertolkte zijn zekerheid langs dezelfde lijn: Ik geloof het omdat niemand op de hele wereld dit verhaal had kunnen verzinnen.

Gebed

Uw stem, Heer, hebben wij gehoord,
het wonder van uw heilig woord,
van Jezus die uw beeltenis
en die het hart der schriften is.

Zegen ons met verwondering
dat Hij het is, de vreemdeling,
die met ons door de eeuwen ging –
blijf bij ons met uw zegening.

Heilige Geest, ontsteek het vuur,
de liefde van het eerste uur,
maak uw genade in ons groot,
een vreugde sterker dan de dood.

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. M. de Goei-Jansma
ds. H.G. de Graaff
ds. L.W. Smelt
ds. J. Westland
N.A. de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Shutterstock, cover, 6, 7, 8, 9, 11
Koos van Noppen, pag 3, 5